

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 025585 20 Uvp
Banjaluka, 17.11.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Ljiljane Bošnjak Glizijan, kao članova vijeća, uz učešće Anje Davidović, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi RŽR Lj. a.d. P., Ulica A. J. R. broj ..., koga zastupa direktor S. V. (u daljem tekstu: tužilac), protiv zaključka broj 15.03-052-55/19 od 15.10.2019. godine, tuženog Ministarstvo ... R. S., u predmetu utvrđivanja legalnosti objekata, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 025585 19 U od 25.09.2020. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 17.11.2021. godine donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 025585 19 U od 25.09.2020. godine preinačava, tako da se tužba odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom uvažena je tužba i poništen uvodno označeni osporeni zaključak tuženog, kojim je odbačen zahtjev tužioca za utvrđivanje legalnosti montažnih objekata dimenzija: 20,3x7,0 m; 2,3x7,1 m; 2,3x7,1 m; 30,6x6,0 m i 39,5x12,0 +11,0x3,0 m, izgrađenih na zemljištu označenom kao k.č. broj 34/1, 34/2 i 34/4 k.o. K..

Uvažavanje tužbe se obrazlaže razlozima da je tuženi nezakonito postupio kada je pozivom na odredbu člana 125. stav 3. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18 - u daljem tekstu: ZOUP), osporenim aktom odbacio zahtjev tužioca za utvrđivanje legalnosti objekata, jer isti u ostavljenom roku, a ni do dana odlučivanja tuženog, nije dostavio dokaze na kojima se se isti zasniva. Sud je iznio istorijat postupka navodeći da je tužilac dana 04.01.2017. godine podnio tuženom zahtjev za utvrđivanje legalnosti pet montažnih objekata koji služe sportsko-rekreativnoj namjeni unutar N. p. K., uz koji zahtjev je dostavio neovjerenu kopiju uvjerenja Uprava ... B. L., PJ P. broj 21.35.952.1.00-38/16 od 01.02.2016. godine, u kojem se navodi da su prilikom aerofotogrametrijskog snimanja za k.o. K. na parceli broj 34/1 bili izgrađeni objekti dimenzija 20,3x7,0 m; 20,3x7,1 m; 20,3x7,1 m; 30,6x6,0 m i 39,5x12,0 +11,0x3,0 m. Dalje je navedeno da je tuženi dopisom od 18.02.2019. godine obavijestio tužioca da dostavljeno uvjerenje, budući da se radi o neovjerenj kopiji, ne može biti dokaz činjenice da su predmetni objekti bili izgrađeni do kraja 1980. godine, jer u istom nije navedeno kada je izvršeno aerofotogrametrijsko snimanje, te je pozvao tužioca da dostavi original ili ovjerenu fotokopiju uvjerenja pomenutog organa koje sadrži podatke o tome kada je izvršeno aerofotogrametrijsko snimanje za k.o. K. i skicu snimljenih objekata ili neki drugi dokaz na osnovu kojeg se na pouzdan način može utvrditi da su predmetni objekti

izgrađeni do kraja 1980. godine, što predstavlja odlučnu činjenicu za utvrđivanje legalnosti tih objekata, za koje postupanje je tužiocu ostavljen rok od 15 dana. Navedeni dopis je tužiocu dostavljen dana 20.02.2019. godine, nakon čega je tužilac dana 14.03.2019. godine podnio tuženom molbu za produženje roka, ističući da se postupajući po dopisu tuženog dana 21.02.2019. godine obratio Uprava ... B. L., PJ P. sa zahtjevom za dostavu uvjerenja, te da je od strane službenika navedene uprave usmeno obavješten da je u vezi s tim zahtjevom potrebno preduzeti odgovarajuće radnje, zbog čega nisu u mogućnosti da u ostavljenom roku dostave traženo uvjerenje, pa je iz tog razloga tužilac zatražio produženje roka kako bi se moglo udovoljiti traženju tuženog i nastaviti sa postupkom legalizacije. Konačno, sud je naveo da je tuženi osporenim aktom odbacio zahtjev tužioca za utvrđivanje legalnosti objekata, uz obrazloženje da tužilac nije dostavio tražene dokaze u ostavljenom roku, a ni do dana donošenja osporenog akta, tj. do 15.10.2019. godine, što po stavu suda nije zakonito postupanje. Ovo stoga što odredba člana 87. stav 3. ZOUP čiji je sadržaj u nastavku citiran obavezuje tuženog da prethodno obavijesti tužioca, odnosno odluči o njegovom prijedlogu za produženje roka za dostavljanje dokaza, što nije učinio, a podneseni zahtjev tužioca je odbacio, čime je počinio bitnu povredu pravila postupka, što predstavlja dovoljan razlog da se tužba uvaži i osporeni akt poništi.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tuženi pobija zakonitost iste zbog pogrešne primjene zakona, navodeći da prilikom odlučivanja u predmetnoj upravnoj stvari nije učinio bitnu povredu pravila postupka, jer je odredbom člana 87. stav 3. ZOUP produženje roka propisano kao mogućnost, uz uslov da je takav prijedlog podnesen prije isteka roka i ako postoje opravdani razlozi za produženje. Ukazuje da navedenom odredbom nije propisana obaveza obavješćavanja stranke o produženju roka, niti obaveza odlučivanja o prijedlogu za produženje, te posebno ističe da je tužilac navedeni prijedlog predao na poštu dana 14.03.2019. godine, dakle poslije proteka roka (koji je istekao 07.03.2019. godine), a u prijedlogu nije opravdao ni razlog zbog kojeg traži produženje roka. Ukazuje na to da je od tužioca traženo da u roku od 15 dana dostavi uvjerenje Republičke uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove o činjenicama o kojima taj organ vodi službenu evidenciju, koje se u skladu sa odredbom člana 159. stav 3. ZOUP izdaje po pravilu istog dana kad je stranka zatražila izdavanje uvjerenja, a najkasnije u roku od osam dana, ako propisom kojim je ustanovljena evidencija nije drukčije određeno. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači i tužba odbije.

Tužilac u odgovoru na zahtjev navodi da je isti neosnovan, a pobijana presuda zakonita. Ističe da je nesporno da je on vlasnik pet montažnih objekata koji služe sportsko-rekreativnoj namjeni unutar N. p. K., da su navedeni objekti bili izgrađeni prije aerofotogrametrijskog snimanja za k.o. K., što je vidljivo iz nalaza vještaka geodetske struke od 16.09.2019. godine prema kojem su ti objekti evidentirani na „fotogrametrijskoj“ zemljišta iz 1962. godine, te dodaje da isti predstavljaju osnovno sredstvo tužioca duže od 50 godina. Smatra da su neutemeljeni navodi tuženog da neovjerena kopija ne može biti dokaz o tome da su predmetni objekti izrađeni do kraja 1980. godine. Poziva se na odredbu člana 87. stav 3. ZOUP i navodi da je prema toj odredbi tuženi bio u obavezi da prethodno obavijesti tužioca, odnosno da odluči o njegovom prijedlogu za produženje roka, posebno imajući u vidu da se radi o predmetu velike imovinske vrijednosti, što tuženi nije učinio čime je povrijedio pravila postupka, kako je to ispravno zaključio nižestepeni sud. Zbog navedenog predlaže da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, kao i cjelokupne spise upravnog spora i predmetne upravne stvari, shodno odredbi člana 39. Zakona o upravnim

sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Pobijanom presudom je uvažena tužba i poništen osporeni akt tuženog od 15.10.2019. godine, uz iznošenje razloga od strane nižestepenog suda čiju pravilnost osnovano pobija tuženi navodima zahtjeva.

Predmet postupka iz kojeg je proistekao ovaj upravni spor jeste odlučivanje o zahtjevu tužioca za utvrđivanje legalnosti montažnih objekata izgrađenih na zemljištu označenom kao k.č. broj 34/1, 34/2 i 34/4 k.o. K., koji zahtjev je odbačen osporenim zaključkom tuženog, uz obrazloženje da tužilac nije dostavio tražene dokaze na kojima se zahtjev zasniva u roku koji mu je ostavljen, a ni do dana donošenja osporenog akta.

Tuženi je osporeni akt zasnovao na argumentu da je tužilac uz zahtjev za utvrđivanje legalnosti montažnih objekata dostavio neovjerenu kopiju uvjerenja Uprava ... B. L., PJ P. broj 21.35.952.1.00-38/16 od 01.02.2016. godine, koja ne može biti dokaz o tome da su predmetni objekti izgrađeni do kraja 1980. godine, jer pored toga što se radi o neovjerenj kopiji, u istom nije navedeno kada je izvršeno aerofotogrametrijsko snimanje. Stoga je tužiocu dana 20.02.2019. godine pravilno dostavljen poziv da u roku od 15 dana od dana prijema istog dostavi original ili ovjerenu kopiju uvjerenja koje sadrži podatke o tome kada je izvršeno fotogrametrijsko snimanje za katastarsku opštinu K. i skicu snimljenih objekata ili neki drugi dokaz na osnovu kojeg se može utvrditi da su predmetni objekti izgrađeni do kraja 1980. godine. U tom pozivu je tužilac upozoren na posljedice propuštanja da u ostavljenom roku dostavi tražene dokaze, što su sve radnje zasnovane na odredbi člana 125. stav 2. ZOUP, da bi dopisom predatim organu putem pošte dana 14.03.2019. godine (dakle nakon isteka roka) tužilac zatražio produženje roka za dostavljanje traženih dokaza, jer je u Uprava ... navodno usmeno obavješten da traženo uvjerenje ne može dostaviti u ostavljenom roku, jer izdavanju istog prethode određene radnje. Pri tom nije sporno da tuženi nije odlučio o ovom prijedlogu tužioca za produženje roka, već je zahtjev tužioca za utvrđivanje legalnosti objekata odbacio osporenim zaključkom zbog nedostavljanja dokaza, pozivom na odredbu člana 125. stav 3. ZOUP, koje postupanje sud bez osnova cijeni nezakonitim.

Pravilno tuženi u zahtjevu ukazuje na odlučujuću okolnost da je tužilac prijedlog za produženje roka za dostavljanje dokaza podnio poslije proteka roka od 15 dana koji mu je za to ostavljen, kao što pravilno tumači odredbu člana 87. stav 3. ZOUP ističući da je produženje ovog roka propisano kao mogućnost, uz uslov da je prijedlog podnesen prije isteka roka, ako postoje opravdani razlozi za produženje.

Naime, odredba člana 87. stav 3. ZOUP propisuje da se rok koji je odredilo službeno lice, kao i rok određen propisima za koji je predviđena mogućnost produženja, može produžiti na prijedlog stranke koji je podnesen prije isteka roka, ako postoje opravdani razlozi za produženje. Iz predmetnog upravnog spisa proizlazi da je poziv tuženog od 18.02.2019. godine kojim se traži dostavljanje dokaza u roku od 15 dana od prijema tog poziva, tužiocu uručen dana 20.02.2019. godine, a da je tužilac prijedlog za produženje roka nazvan „molbom“ predao organu putem pošte dana 14.03.2019. godine. Kako je ostavljeni rok od 15 dana za dostavljanje dokaza nesporno istekao dana 07.03.2019. godine, očigledno je da je tužilac prijedlog (molbu) za produženje roka podnio poslije isteka tog roka, dakle suprotno svojoj obavezi iz odredbe člana 87. stav 3. ZOUP. Pravilnim tumačenjem odredbe člana 87. stav 3. ZOUP dolazi se do zaključka da je produženje roka koji je odredilo službeno lice ostavljeno kao mogućnost (a ne

kao obaveza organa) i to samo ukoliko je prijedlog stranke za produženje podnesen prije isteka roka, uz dodatni uslov da postoje opravdani razlozi za produženje istog.

Ne ulazeći u pitanje opravdanosti razloga za produženje, ovaj sud zaključuje da u konkretnom slučaju nije bio ispunjen prvi zakonski uslov da bi organ uopšte razmatrao produženje roka, a to je da je prijedlog za produženje podnesen prije isteka roka, što konačno znači da tuženi nije povrijedio pravila postupka kada je zahtjev tužioca za utvrđivanje legalnosti objekata odbacio pozivom na odredbu člana 125. stav 3. ZOUP, jer tužilac uz zahtjev, a ni u naknadno ostavljenom roku, nije dostavio dokaze na kojima se isti zasniva.

Kako je nižestepeni sud uvažavanjem tužbe poništio pravilnu i zakonitu odluku tuženog, proizilazi da je pobijana presuda zahvaćena povredama iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tuženog uvažava i ista preinačava na način da se tužba odbija, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Anja Davidović

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić